

Ő a Krisztus, aki mindent megmondott nekem (...)!

Alapige: „A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Didimus, nem volt velük, amikor megjelent nekik Jézus. A tanítványok elmondták:

- „Láttuk az Urat!” De (Tamás) kételkedett:
- „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.”

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt közepén, és köszöntötte őket:

- „Békesség nektek!” Aztán Tamáshoz fordult:
- „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás fölkiáltott:
- „Én Uram, és Istenem!” Jézus csak ennyit mondott:
- „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” **János 20: 24-29.**

Bibliolvasás: Lk 24: 13-36, vagy János 4: 5-30; 39-42.

Az Apostoli Hitvallás elmélyítése céljából elindított sorozatunkban 2018 húsvétvasárnapjára elérkeztünk boldog reménységünk, vagyis feltámadás-hitünk megvallásához. 2018. április 1. úrnapiján arról szólt a tanítás, hogy feltámadáshitünk legfőbb bizonyítéka a Jézus feltámadása óta a köztünk, sőt a bennünk megjelenő Krisztus. Húsvét vasárnapján Pál apostol erőteljes bizonyágtételét hallottuk, amiben lényegre törő részletességgel vallotta meg nekünk, hogy számára miként jelent meg az Úr ott Damaszkuszban. Pál őszintén vallotta meg, hogy milyen erőteljes meggyőződéssel lett minden keresztyén hóhérja. Annyit ölt, hogy már lihegett az öldökléstől, de megállni már nem tudott. Krisztus Jézus könyörült meg rajta és állította meg őt ott Damaszkuszban! Ugyanakkor nem volt olyan nap, míg üldözte a keresztyéneket, amikor ne látta volna a véresre kövezett István vértanú arcát, ne hallotta volna megbocsátásért esdeklő közbenjárását és ne érezte volna a teljes saját lényében a megkínzott vagy az Istvánként megölt mártírokon keresztül is a teljes dicsőségében áttetsző Messiás Jézust. Krisztus Urunknak ezt a világunkba való áttetsző megjelenését nem mi irányítjuk, sőt a legtöbb esetben még csak a tudatában sem vagyunk annak, hogy míg a szívünk tele van szorongással arcunkon és a szemünkben valahogy mégis Jézus arca és tekintete tükröződik bele ebbe a sötét világba.

A múlt héten arról hallottunk, hogy a Jézus sírjához látogató húsvéti asszonyok Jézus Galileában nekik mondott ígéjében látták meg, ismerték fel a feltámadott és köztük lévő, a már bennük is élő Urat, a Krisztust! Húsvét csodája tehát nem az üres sír, bár nem mehetünk el mellette közömbösen. Húsvét csodája nem a földet megrengető fénylő ruhás angyalok, akik számonkérlik a hitünket. Húsvét csodája az a krisztusi, vagy krisztustest gyülekezet, amelyben az Isten Igéjén keresztül láthatóvá, megismerhetővé és befogadhatóvá lett és lesz azóta is a feltámadt Úr Jézus Krisztus!

Tamás apostol húsvétja, ami a dézsavu élményt illeti, az Élőt halottak közt kereső asszonyokéhoz és az emmausi tanítványokéhoz hasonló volt (Lukács 23: 13-36). Hiszen az asszonyoknak is ugyanaz tűnt föl, ami az emmausi tanítványoknak is, hogy tényleg Jézus mondta ezeket az Igéket. Az asszonyok az angyalok szaván keresztül szó szerint hallották vissza magukban a Jézus hangján, hanghordozásán szeretett Mesterüket. Akkor ők újra átérték azt, amit maga Jézus mondott és azt is, amikor mondta és ahogyan mondta, tudni illik, hogy mit váltott ki bennünk az Ő ígéje. És mi volt ez a múltban és jelenben közös megtapasztalás? Az

örök élet ez, a belőle fakadó békesség, boldogság és felszabadult öröm, amit senki más, csak egyedül a feltámadt Krisztus tud megadni.

Ugyanígy jártak az emmausi tanítványok is. Húsvét estéjén két tanítvány ment az úton Emmausba, kik közül az egyik Kleofás volt. Melléjük szegődött egy férfi. A két tanítvány Jézus erőszakos haláláról és húsvéti eltűnéséről beszélgetett. Lelkükben zaklatottak, elmélyükben teljesen szétesettek voltak. Nem tudták egyetlen egységes történeté, az élő, egységes és egyetemes Krisztustest történetévé egybefűzni mindazt, ami szeretett Urukkal, és rajta keresztül velük is megtörtént. Csak mantrázták a megtörtént eseményeket, de semmit nem láttak, semmit nem értettek. Lukács erről az állapotról ezt mondta:

- „(...) Visszatartóztatának, hogy Őt meg ne ismerjék.”

Itt a [κρατέω](#) (krateó) ige áll, amiből „kráter” szavunk is ered. Jelentése többek közt ez: hatalmas, felülmúl, lenyűgöz, hatalmában, birtokában tart.

Képzeljük bele magunkat ebbe a kráterbe, mint egy hatalmas tölcserébe, amely fogvatart, és amelyből a saját erőnkől sehogyan nem tudunk kiszabadulni. Jézus Krisztus váltságával minden ember ennek a kozmikus nagyságú kráternek kire-kire személyesen reá szűkült legalján lévő falai közé került. Körülötted falak, alattad fortyogó mélység, fölötted a kráter kitáguló falával körülzárt ég. Ilyen a mi tapasztalati világunk!

Ha tetszik, ha nem, csőlátású emberek vagyunk valamennyien! Tudjátok, hogy mikor látjuk meg a kráter legaljáról a fölöttünk lévő kerek égen a feltámadt Jézus arcát?

Képzletben készíts egy ív A3-as papírból egy tölcserét. Tedd a szemedhez a kisebbik nyílását és nézz mindent azon keresztül. Mikor látod meg az arcomat? Akkor, ha ennek a szemedre tett csőnek a kisebbhez képest nagyobb nyílásába kerülök, ha fölője hajlok, ha odamegyek és eléje állok. Vagy akkor, ha tudod, hogy mit keresel és addig pásztázod vele az űrt, amíg meglátod, amit keresel. Csakhogy tapasztalatból tudjuk, hogy ennek valószínűsége szinte egyenlő a nullával. Nem találjuk meg azt, amit keresünk. Sok tapasztalat bizonyítja azt, hogy a keresésnek ezen az útján mi eltévedünk, mert még azt sem tudjuk, hogy valójában mit is keressünk. Ez a problémánk. Nem tudjuk, hogyan keressük a Feltámadott Krisztust. Nem tudjuk, hogy milyen Ő, hogy amikor megjelenik, felismerjük. Nem ismerjük föl! Nem tudjuk, hogy mit keresünk, ez a mi problémánk. Nem elég, hogy csőlátásúak vagyunk, még keresni sem tudunk.

A kiscsecsemő vagyunk, aki akkor látja édesanyja arcát, ha ő fölője hajol, és akkor ismeri fel édesanyját a fölője hajolt arcokban, ha ő, a fölője hajló, sok időn át édesanyaként bánik vele. Azt gondoljuk, hogy mi másként vagyunk Jézus Krisztussal? Hát nem! Pontosan így vagyunk mi is a mi feltámadt Urukkal. A velünk való törődéséből ismerjük fel arcunk fölő hajló arcát, itt a gyülekezetben!

Így vagyunk tehát mi, ki-ki a saját krátere legalján a mi dicsőséges Urukkal, de így voltak vele a Jézus sírjához igyekező asszonyok, ahogy a félelemtől és megdöbbenéstől szétesett emmausi tanítványok és történetünkben maga Tamás is!

Tudjuk, hogy az úton Kleofásnak és társának maga a feltámadt Jézus kezdte el újra megmagyarázni a Krisztuseményre vonatkozó Írásokat, vagyis mindazokat az ígéket, amelyek a Messiás Jézusra, valamint ő reájuk vonatkoztak és az ő idejükben meg is történtek. A Jézusként ismert rabbi egyebet sem tett míg velük volt. Magyarázta az Ő reá és az anyaszentegyházra vonatkozó írásokat. Három és fél esztendőn át minden nap elmagyarázta a velük együtt és a bennünk is történő Írásokat!

Úgy gondolom, hogy azoknak az emmausi tanítványoknak is, ahogy előtte a temetőben lévő asszonyoknak is, az örök Fiú úgy foglalta össze az Írásokat, hogy erőteljes *dézsavu* élményük

legyen. Ez annyira jól sikerült, hogy az a két tanítvány nem akart hinni a saját fülének, se a Szentlélek által gerjedező szívének, a benne éppen feltámadt megcáfolhatatlan igazságnak. Nem akarták elhinni azt, amit hallanak és belülről éreznek. Állandóan csak azt mondogatták magukban, ott mélyen a saját sötét kráterük legalján, *hogy ez nem igaz, ez lehetetlen, hát valóban ez történhetett, azért üres a sír mert feltámadt, amit azt előre megmondta, de mi nem hittük?* Létezik ez? És itt mindig megakadtak, mint a régi megkarcolt bakelit-lemez kráterében a lemezjátszó tűje, úgy ők sem tudtak sehogyan sem tovább jutni; csak a mögöttük lévő dolgokat ismételték újból és újból.

Innen már csak egy lépés volt, hogy meghívták az idegen zarándokot a hajlékukba. Asztalhoz dőltek vacsorázni. Vendégük az Írás ígéivel, ahogy mindig úgy most is hálákat adott, és megtörte a kenyeret. A megkarcolt lemez metaforájának nyelvén ez azt jelenti, hogy Isten felemelte a lemezjátszó tűjét a bekarolás kráteréből, és ismét belehelyezte azt a lejátszás eredeti medrébe, hogy végig gördüljön a lemezen és feltárja nekünk a fenséges zeneművet. A megtört Krisztus kenyérmegtörése volt számukra az a pillanat, amikor hatalmas világosság ragyogott fel nekik ott a halál árnyékának völgyében. Áldott fraktolumineszcencia! Csodálatos mechanolumineszcencia! Ez az a fizikai jelenség, amikor egy anyag mechanikai hatásra, például töréskor, fényt bocsát ki.¹ Az emmausi tanítványok ebben a szívükben és elméjükben világosságot kibocsátó kenyérmegtörésben látták meg, hallották meg és érezték meg a maguk teljes emberségében, vagyis a múlt, - jelen, - és jövő-béli ember voltak mindennél valóságosabb határain belül, a feltámadott Krisztust. Magukon belül ismerték meg a feltámadott Messiást! Nem csak rajtuk kívül, mert abban a pillanatban, amikor ez a felismerés bennük megtörtént, a feltámadott Jézus a szemük előtt azonnal el is tűnt! De úgy tűnt el a szemük előtt, hogy bennük annál erőteljesebben volt tapasztalható az Ő titkon való és őket átjáró szent jelenléte. Ez nem egy képzelt jelenlét! Ahhoz hasonló jelenlét ez, ahogy meg vagyunk győződve arról, hogy mi a saját testünkben vagyunk. Hangsúlyozom, hogy ez nem egy képzelt, hanem a lehető legvalóságosabb jelenlét! Sokkal valóságosabb, mint ez az elmúló világ!

Akkor teljesedett be bennük az Ige, amit Szentlélek Ézsaiás próféta által szólt:

„A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük (Ézs 9:2)!” „Az Úrnak lelke [van] én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Urnak kedves esztendejét.” Luk 4:18-19.

Tamás hallgatva a társai sziklaszilárd, hiteles és erőteljesebbnél erőteljesebb tanúbizonyságtételét a feltámadt Messiásról, minden még megmaradt erejét és vélt józanságát összeszedve szembeszegült a testvérei és társai igazságával, teljesen beszámíthatatlannak tartván őket. Arra gondolhatott, hogy szegények a bánattól és a félelemtől mind megzavarodtak és én vagyok az abszolút többség, aki jól látja dolgokat! Ugye? Kritikus szituáció! Nem ismerős ez nekünk ma 2018. április 15-én valahonnan? Nem hallottuk-e már ezt valahol?

- „Ti, akik Krisztusban hisztek, egy keresztyén alapú társadalomban és közösségben akartok élni, ti mind oktan birkák vagytok! Veletek szemben én vagyok a haladó eszme, és a még „józan” abszolút többség, mert egyedül ez **az abszolút én** látja jól a dolgokat!”

¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mechanolumineszcencia>

Tamás akkor, - a titkon figyelő Úr jelenlétében – bántó indulattal, de őszintén kimondta, hogy mit gondol, mit lát és mit érez. Semmit nem tartott meg magának!

Az a Tamás akkor arra gondolt, hogy tanítványtársainak lehet, hogy tényleg Jézus a feltámadott jelent meg, de az is lehet, hogy ők még jobban becsavarodtak és csak a téboly beszél belőlük. Éppen ezért nyíltan elmondta, hogy mit érez. Így szolt:

- „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem (Ján 20:25)!”

E szavai azt is jelentették, hogy engem már csak az győzhetne meg, ha nekem is megjelenne, hogy a saját kezemmel megérinthessem! Mondta ezt az a Tamás, akinek a tanítványtársai elmondták:

- „De hiszen mi már láttuk Őt, de nem hittünk a saját szemünknek, körültapogattuk Őt, de nem hittünk a saját kezünknek, hallottuk Őt, de nem hittünk a saját fülünknek! Gerjedezt a szívünk és még a saját szívünknek sem hittünk! Leültünk enni és inni Vele, és úgy tapasztaltuk Őt, mintha Mesterünk és Urunk lenne és mégsem a názáreti Jézus.”

Miért gondolta még ezek után is ez a Tamás, hogy mégis az egyetlen és megcáfолhatatlan bizonyíték csak az, hogy ő maga is behelyezi kezét és ujját az Ő sebei helyére, ha a tanítványtársai hét nappal előtte napnál világosabban figyelmeztették, hogy ők ugyanebben a kísérletben, ugyanezen a ponton szégyenteljes kudarcot vallottak már? Miért? Tamás úgy gondolta, hogy rendben van, hogy ti nem hittetek, ezek ti vagytok, de majd én (...)! Ha én foghatom meg, akkor én majd hinni fogok a saját ujjamnak és kezemnek! Testvéreim! Érezzük-e ezt a kemény egymásnak feszülést, konok összezapást, kő kemény egymásba ütözést? Lehetetlen dolgokról beszélünk!

Szeretett testvéreim! A Feltámadottat temetőben kereső asszonyoknak és az emmausi tanítványoknak az élő Krisztus a próféták és az Ő általa is szólt Isten Igéjében jelent meg, oly módon, hogy ez bennük minden kételyt teljesen elsöpört, sőt maga a Feltámadott foglalta el a szívüket. Ott, ahol előtte félelem és sötétség volt, most csodálatos világosság ragyogott, s benne az élő Krisztus maga volt a világosság!

Tamás nem volt a Feltámadott Jézust látó tanítványok közt, amikor Krisztus ebben a közös tapasztalatban részesítette őket. Miért fontos ez a mondat? Azért, mert Krisztus Jézus most is és ezután is így akarja kijelenteni nekünk önmagát, amíg vissza nem jön. Ő a gyülekezetben akar jelenvalóvá válni! Abban a gyülekezetben, amelyben Szentlélekkel prédikáltatik az Ő Igéje. A tanítványai között akar megjeleni, és egymással együtt, a közösségben akar bennünket részesíteni az Ő igazságából, az Ő valóságából, az Ő jelenlétéből, mindenből! A hangsúlyos itt az együtt! Az egy hete már Krisztussal járó tanítványok ismerték az „együtt” erejét és titkát. Tudták, hogy Tamás nélkül csonkák és fogyatékosok; nem tehették meg, hogy lemondjanak róla, ezért maguk közé hívták őt.

Tamás hallani sem akart a közben tanúvá lett tanítványtársai új Írásértelmezéséről és közösséggyakorlásáról, makacsul ragaszkodott saját hipotéziséhez:

- „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem (Ján 20:25)!”

Ez a Tamás kitalálta, hogy ő szerint mi győzné meg őt arról, hogy szeretet Ura és Mestere él. Tamás ekkor még a régi Jézust akarta volna visszakapni és nem tudta, hogy őt csak a feltámadt

Messiásban láthatja viszont, mert Jézus Krisztusban már minden régi elmúlt és feltámadásában újjá lett minden!² Véssük ezt mélyen a szívünkbe! Mindaz, ami régi már nincs, és ami a helyére került, az teljesen új! A felismerhetetlenségig új a régihez képest! Annyira új, hogy nem lehet kitalálni, sem pedig elképzelni. Olyan új és annyira más, hogy még csak hozzá hasonlót sem láthatott soha emberi szem, hallhatott volna fül, gondolhatott volna meg elme és szív (1Kor 2:9). Erről az újról semmi tapasztalatuk nem volt addig a tanítványoknak, míg meg nem jelent nekik, és mi is csak azért hallhatunk felőle mert Krisztusban kijelentetett (1Kor 2: 10).

Nyolc napra rá eljött az igazság órája a Tamás számára is. Úgy voltak együtt a tanítványok, mint a többiek egy héttel előtte, csak most már Tamás is velük volt. Önmagában már ez is csoda, hisz előtte Tamás teljesen beszámíthatatlanoknak látta a társait és a csoda az, hogy ennek ellenére sem zárkózott el előlük, mert szavukra a következő alkalommal már ő is együtt volt velük. Nyolc nap alatt valami megváltozott! Eddig a keserűség, a kiábrándulás vitte azt az őszinte, egyenes embert, de most ő vitte a keserűséget! Ő vitte a (kétkedését) hitetlenségét a bizalmatlanságát Jézushoz. Akkor a Feltámadt Úr a bezárt ajtó mögötti tanítványoknak pontosan úgy jelent meg ez alkalommal is mint egy héttel előtte, de most Tamáshoz szólt, és rajta keresztül minden tamáskodó tanítványához! Mikor tehát a feltámadott Jézus megérkezett a tanítványok közé, ezt mondta:

- „Tamás, hozd ide (...)!” Tamásnak vinnie kellett (...)!
- „Hozd ide” – mondja az Úr ma nekünk, nekem is és neked is! Ne tartsd magadban egyéni, családi, közösségi, nemzeti problémáidat, gondjaidat, terheidet! Hozd ide és tedd azokat az Én halálba vivő sebeimbe! Ott a helye mindennek, ami halálba való.

És akkor ezt felelte Tamás:

- Én Uram és én Istenem! Monda neki Jézus:
- Mivelhogy láttál engem, Tamás, - mondta Jézus, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”³

Tamás, és azóta is minden tamáskodó ember a Krisztus gyülekezetében ezt hallja, de nem embertől, hanem magától Krisztustól:

- „Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd [ide] a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: nézd, Én előtted állok és élek! Ne légy hát hitetlen, hanem legyél hívő (Ján 20:27-28)!

Csak lehet, hogy éppen az a folytatás marad el részünkről, ami a Tamás részéről akkor és ott megtörtént és el is hangzott, amikor Tamás a földre borult imádva Krisztust és így kiáltott fel:

- Én Uram és én Istenem!

Hát igen! Csak éppen az imádat, a leborulás marad el, és a boldogság, hogy hiszel. Mert az is történhetne most itt, hogy tele legyen ez a gyülekezet boldog emberekkel, akik tényleg tudják, hogy Krisztus él és ők is élnek, Ő vele együtt, mert az ő életük immár elválaszthatatlan a Krisztusétól!

Isten Fia a szíveket vizsgálja. Ahogy tudta, hogy mi volt a Tamás szívében úgy tudja, hogy éppen most mi van a te szívedben is. Tamást valójában nem az győzte meg, hogy végül odament Jézushoz és a sebeibe helyezte a kezét és az ujját. Tamást az változtatta meg, ahogyan a feltámadt Jézus szájából hallotta vissza a saját testén-lelkén belül, mindazt, amit csakis egyedül ő tudott, csak egyedül ő érzett, csak egyedül ő mondott, vagy gondolt az ő szeretett Uráról, de ki sem tudta mondani, viszont a Messiás Jézus szájából ott a gyülekezetben visszahallott. Ez

² Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés [az]; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. 2Kor 5:17.

³ Ján 20:27-29

győzte meg Tamást. Azóta is minden hitre jutott keresztyént ez győzi meg. Az tudni illik, hogy Krisztus Jézus úgy lát belénk, oly módon hozza a felszínre a leg elrejtettebb gondolatainkat és érzéseinket is, és mindent, ami bennünk van, amiről csak az ember maga tud és senki más, csak ő és az Isten, hogy ebben a találkozásban úgy jeleni meg és szólal meg az Úr, hogy megmutatja, hogy valójában ki is vagyok én, ki is vagy te kedves testvérem az Ő szemében.

- Mivel én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek Szentje, a te megtartód (...), kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek (...), ne félj, mert én veled vagyok (...)! Ézs 43:3-5.
- Én így ismerlek téged, - mondja az Úr! Tamás ebből jön rá, hogy a Feltámadottat látja és hallja.

Ez a lehetőség nekünk is adott!

Tamás akkor és ott azért nem tudott állva maradni és azért omlott össze és borult le imádatban Krisztus Jézus előtt mert akkor ennek a megszólított Tamásnak elkezdtek fájni az, hogy ő hitetlen volt és hitetlenségében megbántotta Jézust. Bizony A halálból feltámadott Jézust bántotta meg akkor, amikor nem hitt a tanítványtársainak, a saját tetsvéreinek. Bennük és általuk Jézust bántotta meg, amikor azzal hencegett előttük, hogy majd a saját ujjá és keze meg fogja győzi őt. Mindezzel frissen vérző sebeket okozott Jézusnak. Ezek a sebek viszont már tényleg meggyőzték Tamást, mert sajogni kezdtek Tamásban is. Igen, azok a sebek, amelyeket ő kételkedve a feltámadt Jézuson ejtett. Ez a sajgó fájdalom győz meg bennünket is arról, hogy mi is már a Jézus Krisztus belénk helyezett életével élünk, mert mi is szeretjük Őt. Ha nem élnénk, nem fájna, hogy Jézuson sebeket ejtünk, ha pedig nem szeretnénk Őt, szintén nem fájna, észre se vennénk, hogy megbántjuk Őt, de mivel élünk és szeretjük is Őt, az Ő sebei nekünk, sőt bennünk is fáznak, mert egy test vagyunk Jézus Krisztussal! Ebből tudjuk, hogy élünk, és nem akármilyen élettel élünk, hanem örökélettel élünk, éppen úgy, ahogy Urunk és Istenünk! Összefoglalva tehát, bár elméletileg lehetetlen a feltámadt Krisztust megbántanunk, a valóság még sem ezt igazolja, hanem az ellenkezőjét, hogy bizony a feltámadt Isten Fiát is meg tudjuk sebezni! Az Isten Igéje viszont ezt nem tanácsolja, sokkal inkább ezt tanácsolja:

- „Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, akik Ő benne bíznak (Zsolt 2, 12)!”

Így szólította Jézus Krisztus a nevén Tamást és hívta meg a boldogok gyülekezetébe, de nem az apától örökölt nevén szólította meg őt, hanem az ő saját benső rejtett lényének a nevén, amit egyedül csak Tamás tudott, amiből Tamás önmagára ismert és a vele beszélő Jézusára, akit szeretett. Amikor pedig így hallotta a Jézus ajkáról ez a Tamás, hogy ki is ő valójában, hogy úgymond ki is vagyok én a Te szemedben, akkor győződött meg, hogy a feltámadott Krisztussal találkozott. Mindezt Tamással együtt a többi tanítvány ugyanúgy átélte, nemcsak Tamás egyedül. Ezért adta nekünk az Úr a gyülekezetet, ezt a gyülekezetet is, hogy benne és általa nekünk is megjelenjen!

Tamásnak tehát úgy volt dézsavu megtapasztalása szemtől szembe a Feltámadottal, hogy szent jelenlétében azt élte át, hogy a Messiás Jézus mindent tud róla, és mindent elmondott neki, amit csak gondolt, érzet és cselekedett. Mindent napvilágra hozott.

Akkor és ott, a tanítványoknak abban a gyülekezetében, amelyben az igazi Isten imádók Lélekben és igazságban imádják Istent.⁴Tamás úgy látta és ismerte meg Krisztust, mint aki már

⁴ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Ján 4:23-24.

nemcsak rajta kívül áll a maga feltámadt valójában, hanem mint aki már a saját testén-lelkén belül is él, mint egyetlen Ura és Istene! Ez a Tamás tanúbizonyságtétele:

- „Gyertek a Krisztus gyülekezetébe, hogy meglássátok Őt, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem! Nemde Ő a Krisztus?”⁵ Vizsgáljátok meg!

De igen. Bizony Ő a mi Urunk Jézus Krisztus! Áldott legyen szent neve most és örökön öröké! Ámen.

⁵ Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus? Ján 4:29.